

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 juni 2005 heeft de Sociale Verzekeringsbank (hierna: de SVB) een besluit van 20 april 2004 tot toekenning van voorzieningen ten behoeve van remigratie aan appellant ingetrokken.

Bij besluit van 6 oktober 2005 heeft de SVB het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 januari 2007, verzonden op 18 januari 2007, heeft de rechtbank Amsterdam (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Centrale Raad van Beroep respectievelijk de Raad van State ingekomen op 26 februari 2007 respectievelijk 5 maart 2007, hoger beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 20 maart 2007. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 2 mei 2007 heeft de SVB van antwoord gediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Remigratiewet is deze wet van toepassing op een meerderjarige Nederlander, die niet tevens een andere nationaliteit bezit, die behoort tot een minderheidsgroep en die verklaart bereid te zijn al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is, om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen.

Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gesteld over de verklaring, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b.

In artikel 3 zijn de voorwaarden opgesomd waaronder de voorzieningen worden verstrekt. Een van deze voorwaarden is in overeenstemming met een verklaring als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel b, al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is om binnen een redelijke termijn de nationaliteit van het bestemmingsland te verkrijgen.

In artikel 6 is bepaald dat indien niet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 3 wordt voldaan, het recht op de voorzieningen wordt beëindigd, voor zover dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit Remigratiewet (hierna: het Uitvoeringsbesluit) dient de remigrant die niet tevens een andere dan de Nederlandse nationaliteit bezit, voor de vertrekdatum een schriftelijke verklaring als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de wet af te leggen. Deze verklaring dient deze remigrant over te leggen aan de SVB.

Ingevolge het tweede lid dient de remigrant, bedoeld in het eerste lid, zo spoedig mogelijk bij de autoriteiten van het bestemmingsland een verzoek in ter verkrijging van de nationaliteit van dat land.

Ingevolge het derde lid zendt de remigrant, bedoeld in het eerste lid, schriftelijke bewijsstukken van zijn verzoek onverwijld aan de SVB.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, onderdeel d, voor zover thans van belang, wijzigt de SVB een besluit tot toekenning van de basisvoorzieningen dan wel de remigratievoorzieningen of trekt zij dat in, indien een persoon als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de wet heeft nagelaten al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is, om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen.

2.2. Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet is nagegaan wat hij in redelijkheid had kunnen doen om de nationaliteit van Suriname te verkrijgen.

2.2.1. De rechtbank heeft overwogen dat appellant, gelet op de omstandigheden van het geval, heeft nagelaten om al datgene te doen wat in redelijkheid mogelijk is om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen. Daartoe heeft de rechtbank onder meer in aanmerking genomen dat uit het dossier blijkt dat appellant op 15 juni 2004 naar Suriname is vertrokken, maar ten tijde van de bekendmaking van het besluit van 6 oktober 2005 nog steeds geen naturalisatieverzoek had ingediend. Dat appellant als gevolg van zijn detentie in de periode van oktober 2004 tot 20 mei 2005 niet in staat is geweest om een verzoek in te dienen, doet hieraan volgens de rechtbank niet af, nu het verzoek in ieder geval vóór de detentie ingediend had kunnen worden. Reeds gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de rechtbank niet is nagegaan wat appellant in redelijkheid had kunnen doen om de nationaliteit van Suriname te verkrijgen.

Het betoog faalt.

2.3. Voorts betoogt appellant dat, samengevat weergegeven, de rechtbank heeft miskend dat de SVB hem ten onrechte niet in kennis heeft gesteld van de gevolgen van het niet indienen van een naturalisatieverzoek bij de autoriteiten van Suriname.

2.3.1. Bij brief van 25 juni 2004 heeft de SVB aan appellant medegedeeld dat hij zijn naturalisatieverzoek moet bewijzen door overlegging van een kopie van de ontvangstbevestiging van de autoriteit waar hij dit verzoek moet indienen. Daarbij is tevens vermeld dat, indien dit bewijs niet binnen drie maanden na aankomst in het bestemmingsland in het bezit is van de SVB, de betaling van de remigratie-uitkering zal worden geschorst. Bij brief van 21 september 2004 heeft de SVB appellant een rappel gezonden. Appellant heeft niet op voormelde brieven gereageerd. Bij besluit van 14 december 2004 heeft de SVB de betaling van de remigratievoorzieningen met ingang van 1 januari 2005 geschorst voor een periode van zes maanden, omdat appellant de mededelingsplicht niet is nagekomen. Daarbij is appellant er op gewezen dat, indien hij binnen zes maanden geen bewijsstuk opstuurt waaruit blijkt dat hij voor de datum van deze beslissing een naturalisatieverzoek heeft ingediend, de remigratievoorzieningen worden ingetrokken.

Gelet op het vorenstaande, heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de SVB appellant ten onrechte niet in

kennis heeft gesteld van de gevolgen van het niet indienen van een naturalisatieverzoek.

Het betoog faalt.

2.4. Ten slotte betoogt appellant dat, samengevat weergegeven, door de rechtbank ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hem gestelde bijzondere omstandigheden.

2.4.1. Ook dit betoog faalt. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de SVB gehouden was om het besluit tot toekenning van voorzieningen in te trekken, reeds omdat het Uitvoeringsbesluit geen hardheidsclausule bevat op grond waarvan van intrekking van dit besluit kan worden afgezien.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. D. Roemers en mr. P.B.J.M. van der Beek-Gillesen, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-De Vin
Voorzitter

w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2007

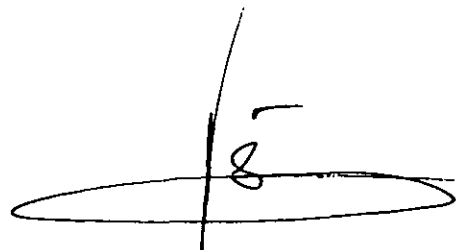
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

32-487.

Verzonden: 17 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Sociale Verzekeringsbank

Vestiging Leiden
Postbus 9104
2300 PC Leiden
Bezoekadres:
Stationsplein 1
Telefoon (071) 512 90 00
Fax (071) 512 90 09

45A

Suriname

BESCHIKKING OP BEZWAAR

datum

6 OKT. 2005

ons kenmerk

LD0038987-0
ROBB 140041

behandeld door

C. Slappendel

telefoonnummer

(071) 512 96 10

Geachte heer,

Op 17 juni 2005 hebben wij u een beschikking gestuurd over uw remigratie-uitkering. Hierin deelden wij u mee, dat wij de voorzieningen Remigratie intrekken.

Op 18 juli 2005 heeft u een bezwaarschrift ingediend tegen deze beschikking. In dit bezwaarschrift heeft u kort weergegeven aangevoerd dat u door onvoorziene omstandigheden in Nederland in detentie bent geplaatst en daardoor niet in staat bent geweest om de naturalisatie in werking te zetten. Bovendien meldt u dat u per 17 juni 2005 alsnog naar Suriname bent vertrokken en zo spoedig mogelijk uw naturalisatieverzoek zal indienen.

Wij hebben op uw bezwaarschrift de volgende beslissing genomen.

BESLISSING

De Sociale Verzekeringsbank Vestiging Leiden verklaart uw bezwaar ongegrond. Dit betekent dat onze beslissing van 17 juni 2005 ongewijzigd blijft gehandhaafd.

Deze beslissing is gebaseerd op de Algemene wet bestuursrecht en de artikelen 2, 3, 4, 6, 7 en 8g van de Remigratiewet, alsmede op de artikelen 3, 9, 13 en 14 van het Uitvoeringsbesluit Remigratiewet.

MOTIVERING

In onze beschikking van 17 juni 2005 hebben wij vastgesteld dat wij de voorzieningen Remigratie moeten intrekken.

U bent in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord maar u heeft verklaard van dit recht geen gebruik te willen maken. Een hoorzitting heeft daarom niet plaatsgevonden.

In plaats daarvan is met u een telefonisch gesprek op 29 september 2005 gehouden. Daarin is kort gezegd aan de orde gekomen dat u gedwongen bent om naar Nederland af te reizen, dat u in oktober 2004 op Schiphol bent aangehouden en dat u tot 20 mei 2005 in Nederland gevangen zat. Tijdens het telefonisch onderhoud bevond u zich op de Nederlandse Ambassade te Paramaribo. De Sociaal Attaché te Suriname, de heer F. Laan, heeft de papieren beschreven die u meegenomen had.

-2-

Met de beschikking van 20 april 2004 zijn aan u voorzieningen Remigratie toegekend, dat is de basisvoorziening van € 2.140,- en de remigratie-uitkering van € 374,91 bruto per maand en een tegemoetkoming om een ziektekostenverzekering af te sluiten van € 68,62 bruto per maand.

In artikel 3 van het Uitvoeringsbesluit Remigratiewet zijn nadere regels gesteld over de wijze waarop een remigrant moet aantonen dat aan zijn verplichting voldoet om de nationaliteit van het bestemmingsland te verkrijgen.

Op grond van artikel 13 van het Uitvoeringsbesluit is de SVB verplicht om een besluit tot toekenning van basisvoorzieningen in te trekken en een besluit tot toekenning van de maandelijkse remigratie-uitkering te wijzigen als een persoon met uitsluitend de Nederlandse nationaliteit heeft nagelaten om al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen. Het laatste is de verplichting uit artikel 2 lid 1 onder b van de Remigratiewet.

Met de Verklaring Nationaliteit van 14 juli 2000 heeft u verklaard al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is om zo spoedig mogelijk de Surinaamse nationaliteit te verkrijgen.

Met de brief van 25 juni 2004 hebben wij u op uw verplichting gewezen om binnen drie maanden een kopie van de ontvangstbevestiging van de autoriteit, waar u het naturalisatieverzoek hebt ingediend, en om jaarlijks te rapporteren over de voortgang ter verkrijging van de naturalisatieprocedure.

Met onze brief van 21 september 2004 hebben wij u aan de verplichting herinnerd en u weer drie maanden de gelegenheid gegeven om het gevraagde bewijsstuk te leveren. Daarop is geen reactie gekomen.

Met de beschikking van 14 december 2004 hebben wij de betaling van de remigratie-uitkering en de tegemoetkoming om een ziektekostenverzekering af te sluiten per januari 2005 geschorst.

Eerst in april 2005 meldt u telefonisch dat u niet aan uw verplichting kunt voldoen, omdat u in Nederland in detentie bent.

Tijdens het telefonisch gesprek op 29 september 2005 heeft u kort gezegd nog verklaard dat u bezig bent om het verzoek ter verkrijging van de Surinaamse nationaliteit in te dienen, maar dat u eerst bij de Surinaamse Belastingdienst nog een bedrag moet storten voordat u de aanvraag kan indienen.

Op grond van het bovenstaande zijn wij van oordeel dat u heeft nagelaten al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is om de nationaliteit van het bestemmingsland binnen een redelijke termijn te verkrijgen. U heeft namelijk niet binnen drie maanden dan wel binnen zes maanden na uw vertrek uit Nederland een aanvraag tot verkrijging van de Surinaamse nationaliteit ingediend en u heeft evenmin op andere wijze op onze brieven van 25 juni en 21 september 2004 gereageerd. Feitelijk is ook nu nog niet een verzoek ter verkrijging van de Surinaamse nationaliteit gedaan.

Wij hebben verder daarbij overwogen dat het feit dat u op Schiphol aangehouden bent en daarna veroordeeld bent tot gevangenisstraf omstandigheden zijn waarvoor u zelf de verantwoordelijkheid draagt. Bovendien had u het verzoek ter verkrijging van de Surinaamse nationaliteit voor deze gebeurtenissen kunnen indienen.

Gelet op het bovenstaande zijn wij verplicht om het besluit van 20 april 2004 tot toekenning van de basisvoorzieningen in te trekken en daarnaast om de remigratie-uitkering en de tegemoetkoming om een ziektekostenverzekering af te sluiten per 1 januari 2005 te beëindigen.

BEROEP

Als u het niet eens bent met deze beschikking, kunt u binnen zes weken na dagtekening van deze beschikking beroep instellen bij de rechtbank Amsterdam, sector bestuursrecht, Postbus 75850, 1070 AW Amsterdam.

U moet dan de brief waarmee u beroep instelt (beroepschrift) in tweevoud opsturen en een kopie van de beschikking op bezwaar meezenden.

In uw beroepschrift moet u duidelijk de volgende zaken vermelden:

- uw naam en adres;
- uw handtekening;
- de datum;
- de redenen waarom u het niet eens bent met de beschikking op bezwaar;
- wat de rechtbank volgens u zou moeten beslissen.

Als u beroep instelt, moet u aan de rechtbank € 37,00 griffierecht betalen. Hiervan kan geen ontheffing worden verleend. De griffier van de rechtbank zal u een acceptgirokaart toezenden, waarmee u het griffierecht kunt betalen. U krijgt het griffierecht terug als de rechtbank u in het gelijk heeft gesteld.

Hoogachtend,
Sociale Verzekeringsbank
Vestiging Leiden

J.H. Louwhoff

J.H. Louwhoff
Directeur

Rechtbank Amsterdam
Sector Bestuursrecht Algemeen
enkelvoudige kamer

UITSPRAAK

in het geding met reg.nr. AWB 05/5390 BELEI

tussen

wonende in

eiser,

en

de Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, gevestigd te Amstelveen,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. K. Verbeek.

1. PROCESVERLOOP

De rechtbank heeft op 15 november 2005 een beroepschrift ontvangen, gericht tegen het besluit van verweerder van 6 oktober 2005, kenmerk LD0038987 ROBB 140041 (hierna: bestreden besluit).

Het onderzoek is gesloten ter zitting van 10 januari 2007.

2. OVERWEGINGEN

Eiser heeft de Nederlandse nationaliteit. Hij was vanaf 1972 woonachtig in Nederland. Op 13 juni 2000 heeft hij een aanvraag ingediend voor een remigratie-uitkering en basisvoorziening. Eiser heeft op 14 juli 2000 een zogenoemde nationaliteitsverklaring ondertekend waarin hij verklaart "alles te doen wat redelijkerwijs mogelijk is om de Surinaamse nationaliteit zo spoedig mogelijk te verkrijgen".

Bij besluit van 20 april 2004 heeft verweerder eiser medegedeeld dat hij recht heeft op de gevraagde voorzieningen en dat een definitieve beslissing over de ingangsdatum van het recht wordt genomen nadat verweerder via het bevolkingsregister bericht heeft ontvangen over de remigratie. De remigratie dient binnen zes maanden plaats te vinden.

Eiser is vertrokken naar Suriname op 15 juni 2004. Verweerder heeft de ingangsdatum van het recht op remigratie-uitkering en de tegemoetkoming ziektekostenverzekering vastgesteld op 16 juni 2004.

Bij brief van 25 juni 2004 heeft verweerder eiser medegedeeld dat hij zijn aanvraag tot naturalisatie moet bewijzen door overlegging van een kopie van de ontvangstbevestiging van de autoriteit waar hij dit verzoek moet indienen. Dit bewijs moet binnen drie maanden na aankomst in het bestemmingsland

in het bezit zijn van verweerder. Als eiser niet aan deze verplichting voldoet, zal de betaling van de remigratie-uitkering worden geschorst. Bij brief van 21 september 2004 heeft verweerder eiser een rappel gezonden.

Bij besluit van 14 december 2004 heeft verweerder de betaling van de remigratie-uitkering en de tegemoetkoming ziektekostenverzekering met ingang van 1 januari 2005 geschorst omdat eiser de mededelingsplicht niet is nagekomen nu hij geen bewijsstukken heeft overgelegd over de naturalisatieprocedure.

Eiser heeft op 4 april 2005 aan verweerder gemeld dat hij tot 25 mei 2005 in de gevangenis zit en de naturalisatie niet kan aanvragen.

Bij primair besluit van 17 juni 2005 heeft verweerder het recht op de remigratievoorzieningen ingetrokken. Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Hij heeft zich daarbij beroepen op overmacht omdat hij door zijn detentie van oktober 2004 tot en met mei 2005 niet in staat was de naturalisatie aan te vragen.

Op 29 september 2005 is een telefoongesprek gevoerd door verweerder met eiser en de sociaal attaché in Paramaribo. Uit dit gesprek blijkt dat de aanvraag om verkrijging van de Surinaamse nationaliteit nog niet was ingediend.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard. Hiertoe heeft verweerder het volgende overwogen. Op grond van artikel 13 van het Uitvoeringsbesluit Remigratiewet (hierna: het Uitvoeringsbesluit) is de SVB verplicht om een besluit tot toekenning van basisvoorzieningen in te trekken en een besluit tot toekenning van de maandelijkse remigratie-uitkering te wijzigen als een persoon met uitsluitend de Nederlandse nationaliteit heeft nagelaten om al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen. Eiser heeft niet binnen drie dan wel zes maanden na zijn vertrek uit Nederland een aanvraag tot verkrijging van de Surinaamse nationaliteit ingediend en evenmin op andere wijze op de brieven van 25 juni 2004 en 21 september 2004 gereageerd. Ook ten tijde van het bestreden besluit is nog geen verzoek tot naturalisatie gedaan. Dat eiser is aangehouden op Schiphol en daarna is veroordeeld tot gevangenisstraf zijn omstandigheden waarvoor eiser zelf verantwoordelijkheid draagt. Bovendien had eiser het verzoek ter verkrijging van de Surinaamse nationaliteit vóór deze gebeurtenissen kunnen indienen, aldus verweerder.

Eiser heeft in beroep gewezen op de bijzondere omstandigheden waarin hij ten tijde van belang verkeerde. In dat kader heeft eiser gewezen op zijn drugsgebruik, gevangenisopnames en deelname aan een afkickprogramma. Eiser is van mening dat de intrekking van de remigratievoorzieningen onevenredig hard is.

Verweerder heeft in beroep zijn standpunt gehandhaafd.

De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Remigratiewet is deze wet onder meer van toepassing op een meerderjarige Nederlander, die niet tevens een andere nationaliteit bezit en die verklaart bereid te zijn al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is, om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen.

Uit het bepaalde in artikel 3, derde lid, aanhef en onder b, van de Remigratiewet volgt dat alleen aanspraak bestaat op de voorzieningen ingevolge deze wet indien wordt voldaan aan enkele bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen voorwaarden. Die voorwaarden betreffen in ieder geval: een verklaring als bedoeld in de vorige alinea, en in overeenstemming met deze verklaring te doen al hetgeen wat redelijkerwijs mogelijk is om binnen een redelijke termijn de nationaliteit van het bestemmingsland te krijgen.

In artikel 6 van de Remigratiewet is bepaald dat indien niet wordt voldaan aan de voorwaarden bedoeld in de artikelen 3 en 4, het recht op de voorzieningen wordt beëindigd, de betaling van de op grond van dat recht uit te keren bedragen wordt geschorst en de op grond daarvan reeds betaalde bedragen geheel of gedeeltelijk wordt teruggevorderd, voor zover dat bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald.

In artikel 3 van het Uitvoeringsbesluit – voor zover hier van belang - is onder meer bepaald dat de remigrant zo spoedig mogelijk bij de autoriteiten van het bestemmingsland een verzoek indient ter verkrijging van de nationaliteit van dat land.

In artikel 13, eerste lid, van genoemd besluit is onder meer bepaald dat onverminderd het elders bij of krachtens de wet bepaalde inzake wijziging of intrekking van een besluit tot toekenning van de basisvoorzieningen dan wel de remigratievoorzieningen, de SVB een dergelijk besluit wijzigt of intrekt, indien een persoon als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de wet heeft nagelaten al hetgeen te doen wat in redelijkheid mogelijk is, om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen.

In het derde lid van genoemd artikel is bepaald dat indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn de SVB kan besluiten met betrekking tot uitkeringstijdvakken in het verleden geheel of gedeeltelijk van wijziging of intrekking af te zien.

Met betrekking tot de in artikel 3, tweede lid, van het Uitvoeringsbesluit genoemde verplichtingen is in de Nota van Toelichting op het Besluit (Stb. 2000/128) het volgende vermeld:

“Indien uit controle blijkt dat de remigrant aan het gestelde in dit artikel heeft voldaan, en het niet verkrijgen van de nationaliteit van het bestemmingsland gelegen is buiten de schuld van de betrokkene, worden er geen maatregelen opgelegd. In de andere situaties zijn de maatregelen van hoofdstuk 4 van toepassing.”

In de bundel “Beleidsregels SVB” is in paragraaf 5.3.2.5 onder het kopje “Verkrijging nationaliteit” vermeld dat de SVB de regel hanteert dat de remigrant in beginsel binnen 6 maanden na aankomst in het bestemmingsland een aanvraag tot naturalisatie moet indienen. Doet de remigrant dit niet dan wordt het recht op remigratievoorziening geschorst. Indien vervolgens na het verstrijken van wederom zes maanden nog niet is aangetoond dat een verzoek tot naturalisatie is ingediend, dan wordt het recht op remigratievoorziening definitief beëindigd met ingang van het moment waarop de voorziening is geschorst.

De rechtbank kan en zal in het midden laten of de in de vorige alinea beschreven uitvoeringspraktijk in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen. Daarover is twijfel mogelijk nu in deze uitvoeringspraktijk geen onderscheid wordt gemaakt naar de gevallen waarin de niet tijdige aanvraag wel en de gevallen waarin die aanvraag niet tot vertraging van de naturalisatie heeft geleid. In dat verband is ook van belang dat in de Nota van Toelichting op het Uitvoeringsbesluit (blz. 16) is opgemerkt dat de invulling van de term “zo spoedig mogelijk” afhankelijk is van de wettelijke bepalingen van het bestemmingsland, en dat de nationaliteitswetgevingen en de daarin gehanteerde

voorwaarden en termijnen van de verschillende landen uiteenlopen en aan wijzigingen onderhevig zijn.

Gelet op de omstandigheden van het onderhavige geval is de rechtbank van oordeel dat eiser niet heeft voldaan aan zijn verplichting om zo spoedig mogelijk een aanvraag om naturalisatie in te dienen, en daardoor heeft nagelaten om al datgene te doen wat in redelijkheid mogelijk is om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen. In dat kader overweegt de rechtbank het navolgende.

Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat eiser op 15 juni 2004 naar Suriname is vertrokken. Deze datum markeert de aanvang van de termijn waarbinnen eiser een aanvraag had moeten indienen. Ten tijde van de bekendmaking van het bestreden besluit, 6 oktober 2005, was de aanvraag evenwel nog steeds niet ingediend. Dat eiser als gevolg van zijn detentie in de periode van oktober 2004 tot 20 mei 2005 niet in staat is geweest om een aanvraag in te dienen doet hieraan niet af. De aanvraag had zowel voor als (gelet op de door verweerder gehanteerde uitvoeringspraktijk) na de detentie (in de periode van 20 mei tot 15 juni 2005) ingediend kunnen worden. Voorts heeft eiser zichzelf verwijtbaar in de positie gebracht dat hij gedurende de hiervoor genoemde periode geen aanvraag kon indienen. Ten slotte is aannemelijk dat doordat eiser de aanvraag niet heeft ingediend binnen de door verweerder gehanteerde periode vertraging met betrekking tot zijn naturalisatie is opgetreden. In dat verband is van belang dat eiser in Suriname is geboren, en derhalve behoort tot een van de categorieën van personen voor wie in Suriname geen wachttijd geldt met betrekking tot de naturalisatie.

De door eiser gestelde bijzondere omstandigheden vormen geen dringende reden als bedoeld in het derde lid van artikel 13 van het Uitvoeringsbesluit. Naar vaste jurisprudentie (zie o.m. CRvB 25 november 2005, LJN: AU7537) kunnen dringende redenen als hier bedoeld slechts gelegen zijn in onaanvaardbare financiële of sociale consequenties van een herziening voor de betrokkene. Nu van dergelijke consequenties niet is gebleken, was verweerder gehouden om de remigratie-uitkering te beëindigen, en het besluit tot toekenning van de basisvoorziening in te trekken.

Gelet op het hiervoor overwogene zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling of opdracht tot vergoeding van het griffierecht.

Beslist wordt als volgt.

3. BESLISSING

De rechtbank:

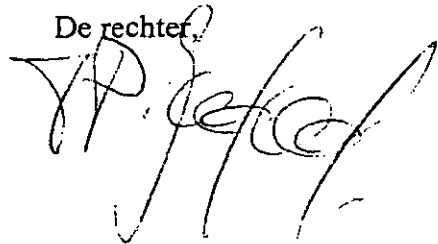
- verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan op 15 januari 2007 door mr. T.P.J. de Graaf, rechter, in tegenwoordigheid van mr. J.A. Lammertink, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum

De griffier,

De rechter,

VOOR
ARRONDISSEMENTSGERICHTE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak kunnen een belanghebbende en het bestuursorgaan gedurende zes weken na toezending ervan hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State te 's-Gravenhage.

Afschrift verzonden op:
D:B

15 JAN 2007

Procedurenummer 05/5390 BELEI 26

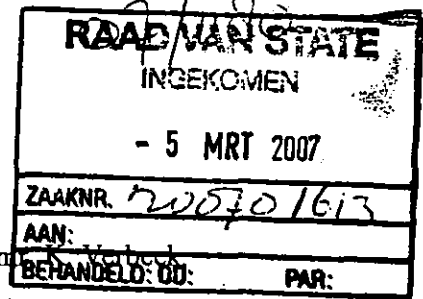
Hoger beroep

Inzake van:

appellant

Contra

De Raad van bestuur van Sociale verzekeringsbank, vertegenwoordigd door n. K. Verbeek
geintimeerde;

Appellant doet zeggen:

1. Bij uitspraak van de Rechtbank Amsterdam dd. 15 januari 2007 in de zaak bekend onder no. 05/5390 BELEI 26 is de volgende beslissing genomen:
 - verklaart het beroep ongegrond;
2. appellant voelt zich door deze uitspraak ernstig gegrief en gestraft, en wil daarentegen met in achtname van de formaliteiten in hoger beroep gaan.

Grief 1.

Appellant is van oordeel dat de Rechtbank niet is nagegaan of appellant wel of niet heeft kunnen doen wat redelijkerwijs is om de Surinaamse nationaliteit te verkrijgen. Aan de hand van een onderzoek zou geintimeerde een betere besluit kunnen nemen.

Dat geintimeerde appellant niet in kennis heeft gesteld van de gevolgen van het niet doen van een verzoek, sterker nog heeft appellant geen tekst en uitleg van de wetsbepalingen die thans worden gebruikt om appellant uit te sluiten van kosten die nodig zijn voor zijn levensonderhoud.

Daarom is appellant van oordeel dat geintimeerde hem eerst in kennis had moeten stellen van de wetsbepalingen en gevolgen, om dan een besluit te nemen. Maar dat is niet gebeurd en wordt het beroep appellant slecht op basis van wetsbepalingen ongegrond verklaart.

Verder heeft geintimeerde geen rekening gehouden met de situatie waarin appellant is beland, waardoor het voor hem nog desastreuzer wordt zowel in zijn maatschappelijk en geestelijk leven.

Grief 2.

Ten onrechte heeft de Rechtbank ook overwogen dat het verweer van appellant ongegrond zal worden verklaart, omdat dit verweer niet gevoerd is om misbruik te maken van geintimeerde, doch om middels deze steun in zijn levensonderhoud te voorzien.

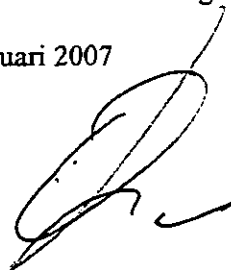
Appellant kan zich daarom niet vinden het overwogene van de Rechtbank Amsterdam, al zou hij hebben nagelaten de naturalisatie tijdig aan te vragen. De Rechtbank voert aan de bundel Beleidsregel SVB in het midden te zullen laten en twijfelt eveneens over de uitvoeringspraktijk, hetgeen een labiele houding vertoont. Gaarne dit in goeie overweging te willen nemen.

Appellant blijft aldus de mening toegedaan dat hij geschaad en gegrief is in zijn verweer cq. verdediging in de zaak bekend onder nummer 05/5390 BELEI 26 waartegen beroep wordt aangetekend.

Appellant verzoekt tenslotte alle door hem gevoerde verweer letterlijk herhaald en geinsereerd te willen aanmerken.

Met conclusie dat het U de Centrale Raad van beroep moge behagen het vonnis van de Rechtbank Amsterdam dd. 15 januari 2007, waarbij het beroep van appellant ongegrond is verklaart, te vernietigen en opnieuw een beslissing te nemen.

Paramaribo, 16 februari 2007

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized capital 'P' followed by a horizontal stroke and a small upward flick.

Paramaribo, 20 maart 2007

Nummer: 200701613/H3

Onderwerp: RDVB Sociale
Verzekeringsbank
Remigratie-uitkering en
Basisvoorziening

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 3 APR 2007	
ZAAKNR:	
AAN: H3 Richard	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
2500 EA 's-Gravenhage
Postbus 20019

Edelachtbare Heren,

Middels deze wenst ik ter ondersteuning van mijn beroepschrift te vermelden dat ik bij mijn komst in Suriname in een overmacht situatie was komen te zitten, en moest belasting betalen om de stukken in orde te maken. Verder beschikte ik ook niet over de financiële middelen om zulks te doen. De mogelijkheid om dit te doen was voor mij geheel onmogelijk.

1. Verder voel ik mij door de van de uitspraak van de Rechtbank in Amsterdam ernstig gegrief en gestraft, en wil daarentegen met in achtneming van van de formaliteiten in hoger beroep gaan.
2. Dat met deze uitspraak van de Rechtbank, en het niet meer beschikken over de steun kan ik moeilijk in mijn levens onderhoud voorzien.

Hopende dat zulks kan worden meegenomen bij de vorige stukken.

Namens deze,

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'P. de K.', written over a horizontal line.